

— Добъръ день, госпожице, заповѣдайте, ѝ казахъ, като си подадохъ ржката.

— Запознайте се, дъще, съ тоя добъръ господинъ, ѝ каза бабата.

Момичето съвсѣмъ свенливо измармора »Цвѣтанка« и още една дума за прѣземе, обаче азъ не можахъ да разбера. И азъ разбира се, казахъ името и прѣзимето си. Сѣднахме единъ срѣщо други. Нѣколко секунди глухо мълчание. Тя се свенеше да заговори, а азъ пъкъ се занимавахъ да разглеждамъ нейнитѣ хубости, съ които бѣше надарена тая Цвѣтанка, която наистина приличаше на цвѣте. Въ онова врѣме, бабата безъ да изгуби, взема думата:

— Тоя господинъ, Цвѣтанке, е единъ много добъръ човѣкъ. Приятель е на нашъ Гица. Искане да остане тукъ да живѣе. Ще си отвори обущарски дуканъ.

Слѣдъ това, като се обърна къмъ мене, бабата продължи:

— Видите ли, господине, какво хубаво момиче е тая наша добра съсѣдка! Заслужва внимание.

Ний стояхме съвършено смутени. А бабата все продължаваше, какво не да говори. Срѣдствата бѣха много прости наистина. Това караше момичето да се черви и постоянно да бърши челото си, а азъ да я гледамъ съвсѣмъ смутенъ. Слѣдъ това обърнахъ работата на смѣхъ. Тѣй трѣбваше и да бжде. Цвѣтанка се пооспокои, слѣдъ което влѣзохме въ по-други разговоръ. Запитваше ме за живота въ България. Азъ ѝ говорихъ съ особена вежливостъ. Останахме благодарни единъ отъ другъ. Напоследъкъ тя стана и издума: »Извинявайте, господине«, стисна ми горещо ржката. »До виждане С' Богомъ«, казахъ ѝ азъ, слѣдъ като тя закри по стѣлбитѣ.

— Ами съ мене с' Богомъ нѣма ли, Цвѣтанке, извика бабата, или азъ вече нетрѣбвамъ?

— Какъ така, каза момичето, като се смѣеше, ами не ли ще ме прѣдружите до у дома?